

Lencsés Károly

Túl az életen

Novellás kötet

Helma Kiadó

2022

Túl az életem
Írta: Lencsés Károly

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.
Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6424-56-3

**Az illusztrációk a Creative Common keretében a Freepik, a Pixabay és az
Unsplash internetes oldalokról származnak.**

Összeállította: Pregh Balázs

Copyright © Lencsés Károly (2022.04.08)

**Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közzétételéhez a kiadó előzetes
hozzájárulása szükséges.**

Tartalomjegyzék

I.	Abronsos sziget.....	4
II.	Emberek csuklyás overállban.....	11
III.	Geo haza mehet.....	21
IV.	Egy szoba magánya.....	26
V.	Túl az életen.....	29
VI.	Ajánló.....	39

Abronszos sziget

Az ezredik Disney rajzfilm ment a Pokoleonon mesecsatornán. *Miki egér játszóháza*. Miki egy zöldellő réten kaptatott, egy meredeken emelkedő lankán felfelé. Rich az ágyán ült, és unalomtól elernyed arcán árnyak táncoltak. Szemében a film színei csattantak apró darabkákra, akár a csillagszóró fémhüvelye körül felhevült, izzó, pattogzó fémdarabkák. Miki azon az eltorzított, erőltetett felnőtt hangján kiáltozott. *Hé, akarod tudni hová vezet ez az út? Akkor gyere, és fedezd fel velem!* Hangja elvékonyodott, és aztán lezuhant. Emelkedett és zuhant, mint egy megtévelyodött megelevenedett lift a 103., és az akna között.

Rich elhúzta a száját.

Most már nem nézte. Lehorgasztott fejjel a szőnyeget bámulta. Mikor egy pillanatra felnézett, arcán újra árnyék suhant át, és ezt nem csak a szobát elárasztó fényfüdő okozta. Az a helyzet, hogy Rich utálta azt a bárgyú egeret.

Milyen hosszúra nyúlnak a napok, töprengett, és ha így marad minden, megöli az unalom.

Ezután a fiú tekintetét újfent ellepte a homály. Egybeolvadtak fejében a hangok. A zenebona, és a saját gondolatai értelmetlen hablatyolássá keveredett. Rich öt perc múlva, a távirányítóért nyúlt, és nullára tekerte a hangot.

A szobában volt egy íróasztal. Ruhásszekrény, az ágy a tv, és az állvány. A sarokban megbújt még egy felturbózott vagány számítógép, amin a legmenőbb játékok is futottak. A szoba teret, így zsúfolásig eluralták egy hatéves Alabamai srác hozzávalói. A használt zokniknak csak az ágy alatt jutott hely.

Volt egy üres kólásüveg az asztalon, és még néhány Transformers képregény. A vastag, csavartfalu kólásüveg nagyobbik részére halvány fény, amolyan fényfüst hullt. A vibráló színek, az üveg nyakán kiélesedtek, a csavart nyak kráterében egészen elfekétültek, a testen fátyolszerűen elmosódtak. A szobasarkok, úgy tűnt mindig odébb ugráltak a villogásban. Rich árnyéka a paplan gyűrött hullámain himbálózott. A tévé továbbra is vesztül villogott.

Szobájának egyik ablaka a hátsó udvarra nyílt, és amikor odanézett, olyan volt rajta a csillag alakú jégvirág, mintha az üveg megrepedt volna a kinti hidegtől.

A látvány, programozott kísérőjeként hangosan felszusszant. Leszállt az ágyról, és aztán elzsibbadt lábakkal kecmergett az ablakhoz.

A hátsókert, halott öregembernek látszott, aki a földön hasal.

Varjúkat cipelt a hátán. Krákoló madarak tucatjai feketéllettek a szűz havon.

És a magas görbe nyárfáson túl ott volt az Erdélyi-tó.

A tó nem Erdélyben volt, hanem a tulajdonos neve volt Erdélyi.

A környéken lakók mindenfélét susmorogtak, hogy nem lett volna szabad kikotorni az akkor még lápos területet, amely nyáron úgy bűzlött, mint egy rothadó tetem. Volt benne mindenféle kacat, meg tetem is.

Az egyik nyáron az Örök hármas: Rich, a két házzal lejjebb lakó Bobu, és a – mindkét fiú szerint – csodaszép, lángvörös hajú Ruth Baker, akinek orra tövét helyes kis szeplők pöttyözték -, találtak egy tucat döglött siklót, látszólag szépen egymásra halmozva, és Bobu szerint rohadtul úgy nézett ki a kupac, mint egy bevásárlókosárnyi szétfőtt spagetti.

Bobu egy vastagabb nádat tört le, és azzal szétpiszkálta a szétfőtt sikló spagettit. Ruth a büztől a szája elé kapta a kezét, és egy lépést tett hátrafelé, de megbotlott valamiben, és Rich karjába zuhant. Rich

megérezte Ruth illatát, és a lány *óóó Rich te hős vagy* zöld szemekkel a fiú szemébe nézett. Csókot lehelt az ajkára, de ez hazugság, mindez csak Rich előtt játszódott le, és az egyszerű *köszönömtől* Rich kijózanodott.

A lápost a rendes eljárás szerint előbb biológusok térképezték föl, védett állat, vagy növényfajok után kutatva. Senki sem tudta van e benne valami, és senki se tudta, mi fog kisülni a dologból. A városka híres lesz e, ha találnak valamit. Hát találtak. Valami egzotikus békafajt, de Erdélyi úr a tavat mégis kijárta magának.

Rich nem egészen értette, mit jelent a „kijárta” szó, de máskülönben meg úgy volt vele, hogy tökmindegy ki járta be vagy ki, ha egyszer meg kellesz értenie, akkor egyszer meg fogja érteni.

Megdörzsölte az orrát, azután a hideg ablaknak nyomta. Mikor hátrahúzódott, meleg lélegzete egy foltot hagyott a szája helyén. Rajzolt bele két pöttyöt és egy lefelé görbülő vonalat. A szomorú szmájli. Berogyasztott térdel kilesett a szmájli szemén, mint egy távcsövön.

A kert egészen a tóig nyújtózott.

A tavat nyaranta körbe lehetett csónakázni, mert egy sziget is volt a tó közepén, ami egy összelapátolt púpra hasonlított, és a fű meg idővel szépen benőtte. Rich szerint a gyep tartotta egyben a dombot, mert amúgy mostanra tuti elmosta volna a víz. Bobu, és Ruth szerint is így volt, és az elmélethez hűen onnantól csak Abroncsos szigetként emlegették.

Volt egy ácsolt híd gömbfából, amely a keleti partot kötötte össze az Abroncsos szigettel.

Rich nagypapája mondta egyszer, (vagy minden áldott nap).

Csesszék meg azt a tavat, hogy rohassza el az eső a hidat, és az ég összes ménküje csapja agyon, aki ezt az egészséget kitalálta!

Erdélyi úrba nem csapott semmilyen ménkü, de Rich nagyapja bőszen csapkodta az asztalt, és váltig állította, hogy sohasem telepítettek halat a tóba.

Kint ülök naphosszat a verandán. Jött egy tartálykocsi. Kigúvadt a szemem, annyira meresztettem, de úgy élek semmi más nem ömlött a vízbe, vízen kívül. Az egész egy nagy átbaszás!

Az orrod hegyéig sem látsz el öreg!, mondta Rich nagyanyja.

Abban a tóban lószar van, meg hínár, meg békák, nem hal!

Hallgass el öreg, és ne káromkodj a gyerek előtt!

Tél volt, nem nyár, de akkor se lehetett nyugodtan aludni. A komótosan magába forduló kisvárost elcsendesítő éjszakát, zengő békakurutyolás verte föl. Félálomban Rich úgy hallotta, hogy egyenesen a palaszínű ég veri vissza a hajnalig tartó békavisítóaszt.

Annak, hogy Rich aznap egyedül indult útnak, egészen prózai oka volt. A téli iskolaszünet első felében már az összes barátja karácsonyozni utazott Nimródból.

Ne menj a tóhoz fiam. Veszélyes lehet!

Nem megyek apa!

Rich egyedül ment le a tóhoz.

A kerten keresztül ment, felriasztva a varjakat. A varjak fölreppentek, rosszállóan károgtak. Rich figyelte, ahogy tenyérszerű szürke foltokat fest nekik a köd mögül leskelődő hideg nap.

A mély hó reccsent-ropogott.

Néhány lépést követően, kioldotta a sálát, hogy egy kis hideg szél lehűtse a nyakát.

A partot követte kelet felé.

Tíz perc múlva felcaplatott a meredek jeges hídon. Mikor felért, kesztyűs kézzel letörölt egy darabot a korlátra fagyott hóból, és rákönyökölt a megtisztított részre.

Lebámult a jégre.

Vajon elég vastag lehet?, merült fel benne a kérdés.

Lerúgott egy jeges hókupacot a hídról. A fagyott hó szétterült a jégen, akár a fűrészpor.

A nap kilesett az eget takaró ködfelleg mögül. Rich nézte egy kicsit a hókupacot.

Amikor először meglátta, nem is folt volt. Még árnyéknak se nevezhető, de akkor is volt valami.

Előrevetette magát a korláton. Derékig kilógott, hogy jobban láthassa. A folt kisiklott a látóteréből, be a híd alá.

Úgy érezte, hogy hozzá ér a talpához, pedig ez lehetetlen, mert a híd homorú íve alatt átfért volna egy felnőtt férfi állva.

Megfordult, és a másik oldali korláthoz ugrott.

Derékig áthajolt. A lendülettől leesett a sapkája. Hiába kapott utána már nem érte el. A sapka akkor ért le a jégre, amikor az az izé felbukkant a híd másik oldalán.

Rich szeme kidagadt. Hirtelen nagyon melege lett. A vastag pulóver alatt langyos izzadság folyt le az oldalán, miközben az arca égett. Az a valami visszafordult, tett egy kört a jég alatt épp ott, ahol a sapka biztosan az *izé* hátára esett volna, ha nincs befagyva a tó.

Elárultam magam, gondolta Rich. Az a valami most már tudja, hogy van valaki a hídon! Észrevett, és ha éppenséggel nem akarta, hogy észrevegyék?

Biztosan észrevett! Meglódult a pulzusa.

Ellökte magát a korlától. Megcsúszott a lába, és a fenekére esett. Azt várta, hogy reccsen majd a jég, és már látta is, hogy egy hatalmas száj, hatalmas fogakkal kivágódik a jég alól, és kettéroppantja a híd szerkezetét.

Olyan szaporán kapkodta a levegőt, hogy egybefüggő fehér felhőt zihált az arca elé, mintha egyfolytában csak kilehelne.

Már nem érezte az ujjait, csak ez árulkodott arról, hogy jó ideje meg se moccan.

Amikor megmoccan, megroppant a hó. Megrettent. Túl hangosnak gondolta, de amikor egy ideig semmi sem történt, négykézláb elmászott a korlátig és kilesett a jégre.

A folt ott volt. A sapka körül körözött, talán azt mérlegelte potenciális áldozattal van dolga, vagy semmi dolga a sapkával.

Olyan volt, mintha szárnyakat vagy éppenséggel lila palástot húzott volna maga után. Olyan volt, mint egy ördöghal, amelyik felnyársalta azt a híres természetkutatót. Nem jutott eszébe a neve. De most biztos kapva kapva a lehetőségen, lemenne a híd alá, meglékelné a jeget, lemerülne egy szigonnyal, és még egyszer meghalna.

De egy nagy lila nyelvre is emlékeztette.

Rich nem volt hülye gyerek, pontosan tudta, hogy akármi lehet odalent, aminek alakját eltorzítja a jégtükör, még egy apró kis jelentéktelen béka is.

Alatta a sapka sárga bojtja ide-oda csúszott. Egy hó permet közepében, a szél játszott vele. Tologatta a tó jegén.

Talán ez tarja ott az izét?

A mozgás?

Ha ő szépen lassan, hátramenetben lekúszik a hídról, biztosan nem esik baja.

Már fél lábbal a parton volt, amikor megint eszébe jutott a nagyapja.

Legalább egy nagy hal lenne benne. Egy istentelen nagy!

Rich emlékezett a képére, amit a helyi napilap főcíme azt közölte, hogy: „Kapitális harcsa az Erdélyi tóban!”

Lófasz az egész! Nincs abba semmiféle harcsa, az egész egy nagy csalás „odakoppintorozták” a képre vagy mi.

Ez csak egy hal!

A fiú felpattant, és elkezdte leporolni magáról a havat.

Egy haltól rezeltem be ennyire!

Azonnal körbe fordult.

Nem lett volna valami jó, ha még sem utazott volna el Ruth és Bobu, mert akkor egy hónapon át hallgathatná, vagy ami sokkal rosszabb lenne, egy életre kísértené Ruth szánakozó pillantása.

Tudta, hogy nagy kavicsokkal van felszórva a part. Szétrúgta a havat, és felmarkolta az első nagyobb kavicsot, amit meglátott.

Letörölgette róla a havat. Megmozgatta a markában. Megfelelőnek találta a súlyát.

Eldobta.

A kavics négy métert repült, majd a jégnek csapódott. A jég nem szakadt be. Stabilnak látszott. Elsiklott a sapka mellett, és szemközt a sziget oldalánál ért célba.

A valami, a jég közvetlen közelébe a kavics nyomába eredt.

Most volt itt az alkalom. Mit mondott volna az apjának, hol vesztette el a sapkáját.

Talán lefújta a fejedről a szél? A tónál voltál igaz? Pedig!...

Na, jó!

Előbb a bal lábát nyújtotta előre. Megpaskolta talpával a hófedte jeget, majd a teljes súlyával ránehezedett.

Jó lesz!

Míg a nagy hal a kövel van, elfoglalva egyszerűen lendületet vesz, becsúszik a tó közepéig, felkapja a sapkát, és mire a nagy bamba hal észbe kapna már köd előtte, köd utána.

A sötét folt nem volt sehol.
Rich a túlpártot pásztázta.
Biztosan megunta a bíbelődést és odébb állt.

Simábban ment, mint gondolta. Gyorsan felkapta a sapkát, és s fejébe nyomta.
Körbefordult, csizmája talpa megcsikorgott a reszelős felületű jégen, de a foltnak semmi nyoma sem volt.

Rich, most bánta, hogy mindenki a téli vakációját tölti. Ruth bátornak tartaná, és
A jég recsenésekor Rich ábrándjai is a mélybe zuhantak.
Reeeecscscs

Jéghideg buborékok szálltak fölfelé az arca mellett.
Karjai tehetetlenül a magasba emelkedtek. A szeme tágra nyílt. Fáztak a szemgolyói. Lehunyta a szemét.

A hideg vadul rázta a testét. Fogai kocogására ocsúdott.
Minden csontját átégette a fagyos víz, de eközben azt is érezte, hogy ott, ahol most van eléggé meleg a levegő, és eléggé bűdös. Bűdösebb, mint annakidején a túlfőzött kígyó spagetti.

Hirtelen mérhetetlen hiányérzet szakadt rá. Összeszorította a mellkasát, mintha fájdalmat akarna okozni neki. Nem fizikai fájdalmat, hanem olyat, amit még soha sem érzett. Valami a lelkét fogta marokra, és összecsavarta, akár nagyanyja a nedves lepedőt.

Nem én nem, én soha többé... csak ne hagyjatok magamra, suttogta vacogva, miközben összekuporodott.

Víz csorgott le az arcán, de rájött, amikor a szájába fojt, hogy sós íze van.

Rich nem volt hülye. Szerette a természet órákat.

A tó vize édes.

Könnyezek!

Rich nem volt hülye!

Összepréselte a száját, megpróbálta elfojtani a könnyeket, és nem mozdult.

A haja már valamelyest megszáradt, de a homlokán a tincsek még nedvesek voltak, és a bőréhez tapadtak. Arra jutott, hogy kevesebb, mint félórája került a helyre, de semmiképpen se több mint egy órája.

Megrándult a könyöke, az, amelyiken feküdt.

Az már biztos volt, hogy valahogyan kievickélt a tóból. Szilárd, mégis puha anyagot érzett a teste alatt.

Megpróbált mozdulatlan maradni, és annyira lelassítani a légzését, hogy hallja, ha kell valamit hallani.

Előttem csend. Mellettem csend. Jobbra és balra csend. Aztán megrándult. Hegyezte a fülét, nem volt benne biztos, hogy a saját szuszogását hallja, de mikor sikerült magára koncentrálni kiélesedett a tompa neszezés, és felfedezte, hogy hevesen kalapál a szíve, az ajkai nyitva vannak és párát lehel.

Megmoccan, amilyen óvatosan csak tudott. A hátára fordult, és hátranézett. Semmi.

Felkönyökölt, és jobban körbenézett.

Egy hatalmas lyukban volt. Akkorában, hogy egy kisebb barlangnak is beillett volna. És azt is tudta hol. Az Abroncsos nyelte el. Hol máshol lehetne.

Amerre fordult megkövült homokot látott. És hegyekbe halmozott csontvázakat. Haltetemek amerre nézett. Mindenfelé gyökerek lógtak a lyuk oldalaiból, mint a belek, és a feje fölött is gyökerek csüngtek, s a gyepek hajszalerei piszkos szőttesként burkolták be. Rátapadtak a falára, mint a hajszalerek. Az Abroncsos sziget gyomrában volt.

Hideg szaladt át a hátán, és megint remegni kezdett, amikor belé csapott a gondolat, hogy ez nem egy közönséges lyuk. Ez egy haltemető! A tóban mégis voltak halak. Voltak.

„Átbaszás az egész. Lófasz van abban a tóban nem hal. Hínár és békák.”

Békák?

A következő gondolat odaláncolta a karját az oldalához.

A halak biztosan nem önként ugráltak az Abroncsos gyomrába.

Békák. A békák hozták ide őket. Megetették a lyukat? Szinte biztosra vette.

Megloccsant a víz. A talpa irányából hallotta. Odakapta a fejét. Újabb loccsanás, és már azt is tudta, hogy miféle ez a lyuk.

Az Abroncsos szigetbe ásták. A bejárata valószínűleg valahol alatta lehet. Valamelyik sarokban. Olyan ez, mint egy felborult csónak alá szorulva. A vákuum miatt van levegőd, és a víz nem lepi el a belső teret.

Felkecmergett.

Meg kell találni a kijáratot, amíg a békák, amik idehozták, hogy megtömjék, vele az Abroncsos bendőjét vissza nem térne.

Újra vacogni kezdett, de annyira, hogy megijedt valamilyen rohama van.

Míg kisebb volt, sok mindentől félt. Félt a pókoktól, félt a füttyülő teáskannától, félt a koboldoktól, félt a mumustól, aki, vagy ami az ágy alatt lapul, és mindez olyan élénken villant elé képek formájában, minthogy nem sokkal korábban még a szobája biztonságában untatta Donald kacsá, és a többiek. Felismerte az érzést.

Egyszerűen félt.

A lyuk, nem csak lyuk volt, hanem olyan lyuk, amit nagy L-lel szokás írni. Úgy, mint egy nevet: Lyuk

Összepréselődtek az ajkai. A szeme ide-oda ugrált. Kereste a békákat. De egyelőre sehol semmi. Abban a pillanatban egyszerűen csak ki akarta mondani. Nem bírta ellenállni. Csücsörített, úgy, mint aki egy gyertyát szeretne elfújni. Aztán kifújta a szót, és egy örökkévalóságnak tűnt az a rövidke szó: Lyuuuuuk

Rich oldalra tántorodott.

A lyuk úgy viselkedett, mint akit Lyuknak hívnak, és most Rich a nevéen szólította, és az kénytelen volt reagálni.

Mozgott, korgott, reszketett, a gyökér belek mozgásba jöttek, komótosan hullámoztak. Egymásba fonódtak, majd szétváltak. Néhány felkunkorodott, és a csúcsos végződésük enyhén jobbra-balra lengtek.

Rich, nem volt hülye.

Az elefántok szaglászhatnak így.

A lyuk a levegőt szimatolja.

Ebédidő van.

Az Abroncsos felébredt.

A haltemetőben rohadó bűzös tetemekre száraz homok záporozott. Rich szemébe, a szájába is hullt, ahogy körbe - körbe rángatta a fejét.

Földrengés, villant Rich agyába, mikor már nem bírta talpon maradni, és a hátára esett. Az agya kétségbeesésében megpróbált valamilyen racionális dologba kapaszkodni. Jó lenne, ha a föld rengne. Jobb, mint...

De errefelé nincsenek földrengések, még egy vakond se fingja el magát, szegült ellen egy másik Rich.

Az eddiginél is erősebb, szörnyűbb robajlás rázta meg a lyukat. Mintha felüvöltött volna. Képtelenség, de a lyuk azzal egy időben, hogy kimondta a szót, Rich már szinte biztosra vette, (másodszor is), hogy a lyuk él. Nem ásták ki, nem bujkál benne senki, semmi trükk. A lyuk él. A meleg levegő, amit érzett, az Abroncsos sziget lélegzete volt.

Meg volt annak talán két éve is, hogy a múltba szorította a félelmeit, de most újra rettegett. A gyomra alján rezonált, és csiklandozta.

A sarkával tolta magát hátramenetben, amíg a háta a falhoz nem ért. Ott összekucorodott. Karjaival védte magát az ökölnyi darabokban záporozó köves homokdaraboktól.

Nem tudott mást kitalálni. Öt éves koráig minden áldott este elmormolta az éjszakai imát, mert azt hitte megvédi a szekrényben lapuló gyilkos zokniktól.

A robajlás fülsüketítő volt. Kiabálnia kellett, de még így is alig hallotta saját szavait.

Én istenem jó istenem lecsukódik már a szemem, add, hogy minden rendben legyen, mikor megint kinyílik a szemem!

Egy kődarab a térdének csapódott.

Fájdalmában felüvöltött. A térdéhez kapott, az éles nyilalló fájdalom szinte a hajába markolt és hátra rándult a feje. Aztán a torkához kapott. A gyökér, ami a nyakára tekeredett, nedves volt. Rich arca vörösödni kezdett, ahogy lábai elemelkedtek a talajtól, és a gyökér a fejébe préselte a vért, és a zűrzavart. A gyökér rángatni kezdte. Rich fejében eszement ricsaj támadt. Egyszerre ütközött egymásnak a saját hangja, a nagyapja zsörtölődése, az anyja zokogása. Két kézzel próbált lazítani a szorításon, de minden egyes mozdulatnál, mikor a gyökér rántott egyet rajta kiszorult belőle egy darab élet. A félelem ott lüktetett az ereiben.

Fény.

Körülbelül tíz centi hosszú, és két centi széles fénycsík rajzolódott ki a lyuk homlokzatán.

Nem volt nagy. Nem olyan nagy, hogy átférhetne rajta, de a lyuk belsejébe szivárgó sápadt fény így is csodás látványt nyújtott, és csodák csodája egyre több, és több gyűrődött keresztül rajta, a csodás fény, tompa pukkanások kíséretében érkezett.

Valami átszaladt a résen, és egy pillanatra elzárta a világosság útját, de gyorsan visszahúzódott, és újra az a tompa pukkanás. A pukkanások egyre több mennyei világossággal árasztották el az Abroncsos gyomrát, Rich mégis egyre tompábban látta.

Sötétség. Fény. Az ásó elmetszette a vaskos gyökeret, éppen azt, amelyiken Rich csüngött, és az összeszűkülő világ hirtelen zajossá vált.

Reszketett Rich tüdeje. Sípólva tódult belé a levegő, miközben a világ kapui kicsapódtak. Az Abroncsos lemetszett bele az orra előtt vergődött.

Rich egy darabig nem vette le róla a szemét. Nem téveszthette szem elől. Attól tartott, ha csak egy szempillantásnyit nem néz oda, újra a nyakába veti magát.

Erőlködni kellett, hogy átlásson a köhögési roham könnyein, de minden erejével a tekergőző bélre fókuszált, és végül a bél egyszer csak abahagyta a vergődést. Kimúlt.

A roham lassan elmúlt, Rich belenézett a fénybe. Megbabonázva bámulta.

A lyuk újra felmordult, megremegett.

Még él, villant Rich agyába, és az Abroncsos fájdalmában üvölt, mert felhasad a gyomra, és leszaggatták a beleit.

Fél métert sem sikerült megtennie, mikor újra megloccsant a víz, és egy varangynál valamivel nagyobb okkersárga hátú guvadt szemű béka ugrott a hátára. Az állat visított. Rich visított. Megpróbálta lerázni magáról, de az állat a kabátjába mélyesztette karmait, és nem tágitott, miközben egyfolytában csámcsogott és folyatta a nyálát Rich fülébe.

Rich vadul csapkodott, miközben egyre közelebb próbált vergődni a fényhez.

Átgurult a hátán. Az állat nyekkent egyet. Rich a hasán landolt. A torz béka belei a nyakába csapódtak, amikor fény megszabadította Rich-et.

Amikor Rich begurult a fényfoltba, hátán az állattal, az fogta magát felfűvódott, és cafatokra robbant.

A fény nem változott. Egyre nőtt, és nőtt. A sorozatos puffanások magukhoz csalogatták Rich tekintetét. A lyuk megtelt békákkal. A növekvő fényben egyik a másik után robban cafatokra. Orrlyuka csakhamar csípős állott rothadó avarszag árasztotta el. A bűz összerántotta a gyomrát, aztán lehányta a mellkasát.

Már azelőtt meghallhatta volna az ismerős káromkodást, hogy homlokon vágta a kötél, de Rich-et annyira letaglózta a gyilkos állatok látványa, hogy csak térdelt az Abroncsos gyomrában és szívta magába a friss levegőt, ami a fényvel együtt érkezett.

A fény és a levegő.

Az isten verje ezt az egész szart. Hogy a kénköves ménkű csapott volna belé, amikor idehordták. Rajta kölyök fogd meg a kötelet. Apád és én felhúzzunk abból az istenverte gödörből.

Az Abroncsos testébe ásott nyílás mellett, rögtön kapott a hátára egy meleg takarót. Most apa, anya ölelték közre.

Az istenverte volna meg ezt az egész kib...

Hallgass már öreg! Ne káromkodj a gyerek előtt!

A házban forró kakaó várta. Az ebédlő asztal körül a család őt vizslatta. Ki gyanakvóan, Rich apja Bob, ki elérzékenyült arccal, könnyes szemmel, Rich anyja Paula, ki meg zsémbelt, a nagyapja, az öreg Bob, de zavarba ejtő volt, hogy egyre csak nézték, és nem szóltak semmit. Rich egyikükről másikjukra pillantott.

Azon tűnődött, mit mondjon nekik.

Beszakadt a jég.

Nagyapja felmordult.

Még jó, hogy kimentem brunyálni! Láttalak kölyök, ahogy ellep a víz.

A szívet, az Abroncsos, folytatta Rich óvatosan.

Még jó hogy kimentem brunyálni, mert foglalt volt a fürdő, nézett szemrehányóan a lányára.

Láttalak kölyök, a partra mászni, és mikor láttam, hogy eltűnsz a híddal szemben a domb tetején, rohantam. Gondoltam beomlott!

Rich kortyolt egyet a forró italból. Lassan nyelte le.

Pontosan úgy történt nagyapa.

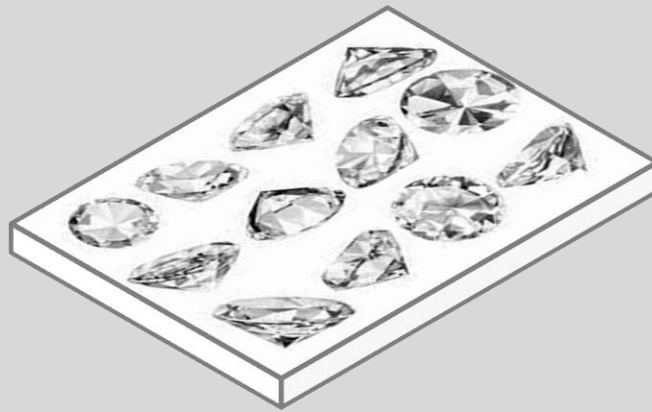
Még mindig rátapadt az összes szempár.

A sapka miatt mentem oda, lefújta a szél a fejemről, mondta a forró kakaó illatos gőzébe hajolva.

A sapka hát persze. Hol van a sapka?

Bob az istenért, az csak egy sapka!

Ott van valahol, suttogetta Rich.

Emberek csuklyás overállban

Hogy a vidék miként festhetett Munro idejében? Arról Munro tudna beszélni. Munro, akinek többször is sikerült eljutni a világűr térképén a QWE 011 jelölést viselő bolygó felszínére. A keltezés: 2041. január 14. napja. (Földi idő szerint számítva.)

Munro nem sokat mesélt.

Végül tábornoki rangban nyugdíjazták.

Most egy katonai veteránotthon pricesén ül. A késő délutáni napfény szürke homályba burkolja a szobát. Egy fénykép van a kezében. Egy megszurkült polaroidkép. Megszurkült, ahogyan Munro haja és bőre is.

Igaz is – gondolja, és félmosoly rángatja a szája sarkát. – Szürke.

Téli lehelet. Pára a tó fölött. A kémények füstje. A szürkének jellegzetes szaga van. Csípős és hideg. Nedves és édes. Élet szagú. Halál szagú.

Sok időnek kellett eltelnie, hogy Munro belássa a szürke mennyire színes. És a csillogó kitüntetések, a reflektorfény, na és a gyémántok mind-mind csak kopott kövek.

Sok hasonló képet őriz összegumírozva egy kis szürke dobozban, amit az ágy végi asztalfiók rejt.

Akkoriban szigorú szabály írta elő minden űrhajó legénységének a fényképek készítését.

Fényképeket készített minden űrhajó, amerre járt a galaxisban.

Az a kép a kezében mindenki másnak csak semmitmondó, haszontalan tárgy lenne, Munrot azonban megbabonázza. Görnyedten, kiszáradt, nagyra nyílt szemekkel bámulja reszketeg kezében tartva.

Szeret azon tűnődni, vajon lehetett volna-e másképp?

Halottak. Mind meghaltak azon a napon. Szörnyű mézszárlás volt.

2041. július 14.-én dokkoltak és Munro látja az összes részletet. Azok ott nem fekete kövek a porfelleget mögött.

Emberek.

Csuklyás overállban olyanok, mint a kövek.

Meglapulnak.

Ott a bal sarokban már elindult az egyik. Rohan. Lövés érte. Munro a mozdulatból sejtí ezt. Lábai a levegőben. Karjai széttárva.

Talán egy kar az, ami utána nyúl. Az még a domb mögött lapul. Vissza akarja tartani a rohanó alakot.

Ez a kép különösen izgatja. Mintha ebben a képben sűrűsödne össze mindaz, ami a dobozban van. Halált lát. Szenvedést. Drámát. Órákig tudja nézegetni. Olykor fölemelt fejjel töpreng, és mikor tompa, fakó, kékből szürkére halványult szemére zárulnak szemhéjai, mindig elkezdődik. Magába szippantják az emlékek.

— Tudja, milyen napot írunk Margaret?

— Itt a lefekvés ideje, tábornok!

— 2076. Január 14. napja van Margaret.

— És mitől olyan fontos ez a nap? – kérdezte Margaret nővér.

Munro megrázkódott. Ide-oda nézett, mint aki nem tudja, hol van.

— Tábornok?

— Fontos Margaret. Higgye el fontos nap ez a mai.

Az ápolónő mosolyogva leguggolt az öregember elé és fölvette a képet a szőnyegről.

Az öregember elvette.

— Köszönöm, Margaret.

— Szóval mitől olyan fontos ez a mai nap.

— Évforduló.

— Milyen évforduló tábornok?

Munro nem nézett sehová. A tekintete opálos lett.

— 2041. január 14. napja.

Margaret felegyenesedett. Az éjjeliszekrényhez lépett és fölkapcsolta a lámpát.

Az asztal szélén ott volt a doboz. A szürke, régi doboz. A fedele nyitva volt.

A lefelé szélesedő fénytölcsérben megcsillant a doboz belseje.

— Gyönyörű ez a kő.

— Nem találtunk túlélőket.

Munro megrázta a fejét.

— Valódi?

Munro alig észrevehetően ismét megrázta a fejét.

— Nem hiszem. Hamisítvány. Papírnehezéknek használom.

Megköszöri a torkát.

— Igazából a kezembe nyomta valaki a tömegeből. Azzal a kis dobozkával együtt.

— És semmi üzenet vagy levél nem volt vele?

— Egy papír fecni mindössze. Ott találja a legalján.

Margaret kiemelte a dobozból a képköteget és letette a lámpa alá.

A doboz mélyén csakugyan volt valami még. Kivette a papírdarabot és szétnyitotta.

„A mi esetünkben mindegy volt, hogy megfulladunk, vagy az eső éget el, vagy agyonlőnek. Így hát futottam.”

Margaret elgondolkodva átfordította a másik oldalára a papírdarabot. Üres volt.

— Nem értem.

— Én sem.

Munro a nőre nézett.

— De sokáig nem értettem, hogy a szürke is szín.

Magában elmosolyodott. Úgy gondolta, az ő korában megengedhet magának egy ilyen megjegyzést.

Margaret kifordult a szobából, de az ajtóban megtorpant.

— Majd elfelejtettem. – fordult vissza. - Egy ember a hallban várja. Akarja, hogy felküldjem?

Munro eltöprengett.

— Bemutatkozott?

— Vo – A nő felnézett a mennyezetre, mintha oda lenne írva a látogató neve. – Vo valaki. – legyintett.

Munro ismét a gondolataiba mélyedt.

— Ismerős ez a név.

Margaret sóhajtott.

— Tudja, Munro tábornok rengeteg pelenkát kell még kicserélnem. Örülnék, ha végre...

— Küldje fel!

Munro míg várt az ablakhoz csoszogott, és széttárta függönyt. Odakint szakadt a hó. A park fái közt sűrű fehér köd bolyongott. A kandeláberek arannyá festették a jókora pelyheket, a sűrű köd tetejét, és fura ünnepi fényel borították az öregember válla fölött a szoba belsejét. Az erdei úton senki sem járt. Nem látott nyomokat. Biztosan térdig is érhet a szűz hó, gondolta, amikor megszólalt valaki mögötte.

— Örülök, hogy láthatom ezredes.

Munro megfordult.

— Ismerem magát?

— Megengedi, hogy bemenjek.

Munro tétovázott.

— Ne ácsorogjon az ajtóban. – mondta végül.

A férfi bement a lakosztályba.

Munro mogorva arccal egy karosszékre mutatott, és a férfi leült, a sötétség borította karosszékbe.

Munro görnyedt alakja mögött előbukkant a téli táj.

— Szépen él. – jegyezte meg a férfi.

Munro visszaült az ágya szélére.

— Miért jött ide?

— Igaza van. Térjünk máris a lényegre. Egy barátom miatt vagyok itt. Tartozom neki annyival, hogy elmeséljem önnek a történetét.

Munro hümmögött, és talpával a másik lábfejét masszírozta, miközben maga elé bámult.

— 2041. január 14. napja.

Munro felkapta a fejét.

A férfi előrehajolt a sötétségből. Belehajolt az ünnepi fénybe, a békésen szállongó hópelyhek elé. Az ablak alatti kandeláber sárga fénye aranyba öntötte a vonásait.

— Két gyermeket, és egy asszonyt hagyott hátra.

Munro tátott szájjal meredt rá.

— 2041. január 14. napja. - rebegették az ajkai.

– A látótávolság úgy két méter.

– Átkozott grafitvihar!

A mikrofonon recsegett, statikus zörejek zavarták a vételt.

– Ez így túl veszélyes – mondta Kenden a szájmikrofonba.

Kenden arcán nem ernyedtség ült a kiábrándultság miatt, hanem az összpontosítás feszessége.

Ajkait összeszorította.

Társa rekedt, mikrofonhangú nevetésben tört ki. Kenden fejhallgatója sípolt, ettől fintor szaladt végig az arcán. Félrerántotta fejét, mintha az éles zaj elől akarna kitérni.

– Gondolod, érdekel is ez valakit, elítélt?

Kenden válaszát egy másik hang nyomta el.

– 2341-es elítélt, folytassák a munkát!

– Van rendes nevem. Bruce Kenden.

A másik hang nem a fülében szólalt meg, mint a társáé az előbb.

Zengett a kabin belseje.

– Természetesen, 2341-es. Maga a hajdani Bruce Kenden az arizonai Luverből. 2043-ben ítélték el önbíráskodásért. Pontosán hat nap, hét óra és negyven másodperc van hátra a büntetéséből.

Az érzelem nélküli hang a vezérlő számítógép tájékoztatása volt.

– Nehogy röhögni merj, Vo!

Vo nem nézett át a másik gép irányába és nem volt kedve röhögni. Azt látta volna, amit magában elképzelt.

Kenden leállította gépet. A kabin belső világítása elhalványult, és a Bogár hajtóműve nyikorgó hangot adva leállt. A porfelleg takarásában olyannak tűnt akár egy olajlámpás elfogyó majd kiszélesedő fénye.

Kenden lehúzta bal kezéről a kesztyűt.

Vo, mint egy gyermek, aki nem bírja megállni, hogy lopva a meglepetés dobozára ne pillantson, odasandított.

Pislákoló gyertyaláng, amely egy romos szobában dacol a huzattal.

Kenden maga felé fordította a kézfejét. Remegtek kinyújtott ujjai.

Kézfejét tetoválás borította. Feketéllő összevisszaságnak tűnő, egyszerű, ákombákom börtöntetoválás. Közelebről vizsgálva római számokká alakultak a mindenfelé tekergőző vonások.

Számok. Apró, egymásba olvadó számok, melyek fél méter távolságból is összefolytak a tekintete előtt. A csuklója vonalában véget érő sor láttán a szívét valami láthatatlan erő szorította össze. Fölnézett, kipillantott a fekete, kihalt vidékre.

Hat nap, már csak hat, és a luveri Bruce Kenden leszek...

Hirtelen előretolta a kart. A gép megmoccan. A kabint sárga fény öntötte el.

A kesztyűt visszahúzta és azzal a mozdulattal újra a 2341-es elítélt lett.

A gépek úgy bontakoztak ki a grafitfelhő sűrűjéből, mint két fluoreszkáló üvegpotroh. Csápszerű, ingatag lábaikon dülöngéltek a fekete köves talajon.

Narancsszínű egyen kezeslábast viselt mindkét gépkezelő: Bruce Kenden, a 2341-es számú és az 1222-es elítélt, Alexias Volfsteinbeck.

Álló helyzetben, négy pontos biztonsági övvel voltak a függőlegesre beállított fém háttámlához rögzítve. Kesztyűben markolták az irányítókarokat.

– A domb mögött lesz a következő feltárás.

– Ezzel a szarral sohase jutunk keresztül rajta.

Egy pillanatnyi csönd telepedett közük habár a fejhallgatóik sistergése ott járt a fejükben.

Kenden erőltette a szemét. Megpróbált belátni a porfüggöny mögé. A kavargó szél néha elvékonyította a porfelleget, és a kabin reflektorainak segítségével feltárt néhány részt az előttük tornyosuló akadályból. Nem tűnt könnyűnek a feladat. De hát ezen az átkozott telepen, gondolta, semmi sem könnyű feladat.

Kenden hunyorogva töprengett.

– Ereszd ki a csótányokat, Vo, meglátjuk, mi van odaát!

A mikrofon gépiessé tette a beszédhangot mégis átszüremlett a zörejekeken keresztül is valami emberi. Még az erősen gépiessé torzult hangon is átsütött a feszültség.

– Az jó, az jó – válaszolta Vo, (akinek sebhely húzódott a bal halántékától az arccsontjáig), majd megnyomta a zölden világító gombot a jobb mutatóujja közelében.

A gép hirtelen megmerevedett. A lábai mind (a nem létező térdeknél) meghajlottak, mintha leguggolni készülné. Nem egyenletes mozgás volt, rándulások sora alkotta. A kabinban a férfi ide-oda rángatózott miatta.

– Összpontosíts, Vo! Ha szarás közben bedől a kicsike, nem tudok majd segíteni.

– Átkozott ócskavas!

A mozdulatsor befejeződött. A gép stabilizálódott guggoló helyzetben.

Vo fújta egyet.

Most a másik keze ügyében lévő kék gombot nyomta meg.

A gép fémes reccsenést hallatott. A csörrenést kísérő nyikorgás akár rendellenességre is utalhatott. Ilyenkor Vo idegrendszerében feszültség szaladt végig. Szeme sarkából a vészvillogót figyelte. Fogalma sem volt, mit kellene tenni, ha a lámpa elkezdene vadul villogni a feje fölött. Erre nem készítették fel őket.

Kettévált a zsilipajtó, és tenyérynyi nagyságú, sötét elektorcsótányok potyogtak ki a gép gyomrából. Rögvest nekiindultak a dombnak.

A reflektorok megcsillantak a fémtesteken, mint a földi csótányok hátán a pincelámpa fénye.

Kenden kisujja az irányítókar alján matatott. Megtalálta a kapcsolót. Fölpattintotta a fedelét.

Arca köré két oldalt ovális, keskeny monitor húzódott elő. Másodpercek múltán azt látta, amit a csótányok röntgen érzékelői odakint, a sziklás domboldalon felfelé törtetve.

– Mit látsz, Kenden?

– Szenet.

– Jah! Ez egy szénbolygó.

– Az. Rengeteg gyémánttal odalent.

– Ha csak egy darabkát megkaparinthatnék...

– Fogd be, te bolond!

A kabinok belseje megrázkódott a számítógép hangjától. Ezúttal más jelenség is kapcsolódott a mondandójához, mintha nyomatékokat adott volna azzal a szavainak. Fény pulzált. Mint a hegy gyomrából kitörni készülő láva. Izzottak a kabinok. Lüktettek, mint két túlhevült égőmembrán.

Vo homlokáról lecsordult egy csepp izzadság és forgó szemgolyójába esett. Pislogni kezdett az érzéstől, mert az izzadság égette és marta.

– 2341-es és 1222-es elítélt: természetesen a szén alapú bolygók felszínét karbidok és más szerves anyagok alkotják. A bolygó belsejében kialakult nyomásra a grafit gyémánttá alakul. A lopás negatív gondolat és következményeket von maga után. A munkatábor szabályzata szigorúan tiltja az efféle gondolatokat.

– Cseszd meg, Vo! – kiáltotta Kenden, de a következő pillanatban már meg is bánta. Kettévált és szétfeszült a szája a monitor íve alatt. Olyan hang robbant az agyába a fülhallgatón keresztül, mintha egy vagonnyi üvegtábla csapódott volna a magasból a mélybe.

– Húha, cimbor, ugrott a mai vacsi.

– Menj a francba, Vo!

– Jó ötlet, de előbb megpróbálok feltápaszkodni ezzel az ócskavassal.

Kenden szemei előtt három dimenzióban adatok kezdtek cikázni. Számok végeláthatatlan sora.

Vo megnyomott egy újabb gombot a robotkaron. A gép nem reagált.

– A fene essen beléd!

Elengedte a kart és ököllel rácsapott a tetejére. A gép megrándult. Előreroskadt, majd hátrarándult olyan hirtelen, hogy a férfi gyomra fölszökött a mellkasába.

– Hóha! – kiáltott Vo, mintha egy kocsiban ülne a hullámvasút tetején, ami a gravitációnak köszönhetően éppen a mélységbe veti magát.

– Állj fel, te gebe!

Teljes erőből maga felé rántotta a karokat.

Kenden nem akart hinni a szemének.

Vo továbbra is a gép talpra állításával küszködött.

– Ez itt több kilométer mélységű, egybefüggő gyémántpad...

Észre se vette, hogy hangosan kimondta a szavakat. Akkor ocsúdott föl, amikor Vo a fülébe ordított.

– Milyen pad, haver? Majdnem sikerült bukfacezni ezzel a szarral! Te meg be...

Vo torkán ragadtak a szavak. Nyelt egy nagyot.

– ...több kilométernyi gyémánt?

Kenden arca elől széthúzódott a monitor két része.

– Pontosan erről beszélek. Hol jár az eszed?

– Én csak majdnem...

Vo gépe egy rándulással fölegyenesedett.

– Mindegy – mondta.

– Fölme gyünk és lerakjuk a robbanó tölteteket.

– Az jó.

– Én megyek elől.

– Az jó.

– Hagyd már ezt az ez jó dumát, Vo! Gyere a nyomomban!

– Jó.

– Jó kis metáneső.

Kenden felért a csúcsra. Vo csak később ért oda. Átpillantottak egymásra a kabin üvegfalán keresztül. Esőcseppek siklottak alá a szemük előtt. Legfölül lendületet véve a domború üveg tetejéről hirtelen megiramodtak. Félúton kiszélesedett a nyomuk, és ez olyan volt, mintha az üvegbe mélyedést vájtak volna.

– Megvolnánk.

– Már csak le kellene ereszkednünk oda.

Vo elfordította a fejét. A domb ezen oldala hosszan nyúlt a sötétségbe. Sokkal lankásabbnak látszott, mégsem volt bizalomkeltő. Nem volt látóhatár. Végig, ameddig ellátott, egyre csak mélyült a sötétség.

Az eső esett és az átlátszó kabinok miatt a két férfi úgy érezte, mintha közvetlenül a koponyájukon kopogna.

Kenden már egy ideje lefelé bámult a kivilágított kabinban.

Dobpergés fölötte. A nyakszirtje lúdbőrzött, és elképzelte a hideg szelet, ahogy beszökik a ruhája alá.

Borzongott.

A gép aljáról lecsöppenő, csillámló esővizet nézte. Egyik a másikat követve hullott a talajra a fekete kövek közti apró kráterekbe.

Egy csepp, két csepp...

Mintha hideg ujjak simogatták volna, felállt a szőr a hátán, aztán a karján is, és elektromosságot érzett a bőrén, ahogy a kezeslábas anyagához dörzsölődött.

– Ez meg...

Társa hangjára Vo ismét átpillantott a másik gépre. Már patakokban folyt a faláról a víz Kenden alakját homályossá, hullámszóvá téve.

– Mi van, cimbora?

– Nézz le!

Mintha nem értette volna az utasítást, Vo egy pillanatra tünődve nézte társa távoli alakját az üvegfalon keresztül. Elég sokáig gondolkodott, mire megértette, hogy mi olyan furcsa Kendenben. A feje le volt hajtva, ezért tűnt úgy neki, mintha egy árnyékgombóc nőtt volna a mellkasára vagy lenyakazták volna.

Végül mégis lenézett.

Az eső esett.

A tócsában ragyogóan remegett a kabin fénye.

– Gravitáció – mondta Kenden.

Vo elmélázott.

– Karácsony van, haver – mondta Vo.

A ragyogó víztükör a lábai alatt a földi karácsonyt jutatta az eszébe.

– Egy kis tó lampionokkal megvilágítva.

– Gravitáció.

– Ez meg...

Vo szeme kikerekedett. Hirtelen megremegett a tócsa sima felülete. Megmozdult mellette egy fekete szikla és szétrobbantotta Vo karácsonyát.

Kenden üvöltése teljesen felébresztette. Megint a másik gép felé nézett. Mozgó árnyak tülekedtek a gép alatt, amely erősen imbolygott, és úgy tűnt, nem marad sokáig talpon. Aztán megrándult a sajátja is.

Fönről úgy nézett ki, mint valami fekete anyagból készült sátor, előbb egy, majd egyre több, és karjuk volt, és köteleket dobáltak a tántorgó gépek lábaira.

– Húzd, hátra húzd hátra, Vo!

Kenden torkaszakadtából üvöltött, de a rádió rezonanciája miatt csak érthetetlen hangfoszlányok jutottak el Vo füléhez. Mire észbekapott, alulról, felülről és minden oldaláról csak a sötétség zúdult rá.

Érezte, hogy megpördül vele a világ, és Vo gépe szédítő tempóban gurult Kenden gépe után lefelé, a sötétség feneketlen gyomrába.

Vo elálmosodott.

Álmában lefelé bukfencezett egy zöldellő dombról. Volfi, ahogy anyja becézgette.

Volfi gyerekzsivajt hallott, ami lassan halkulva egybemosódott a forgó világgal.

Anyja az ölében tartotta a fejét. A szoknyája feketéllett a vértől. Volfi tekintete homályos volt. Anyja arcát a kétségbeesés torzította el. Volfi enyhe fájdalmat érzett, ami az arcából sugárzott. Visszahunyta a szemét, de egyre csak zokogó édesanyja arca rémlett föl előtte, ezért ismét kinyitotta.

– Anya, azt hiszem megütöttem a fejemet.

A nő felegyenesedett az ágytól, amin Vo feküdt.

– Azt hiszem, ébredezik a barátja.

Kenden az ágyhoz lépett és fölé hajolt.

Vo szemei nyitva voltak, de Kenden nem volt róla meggyőződve, hogy látja is őt.

– Hé Volfi... – szólította meg.

A férfi kábán a hang irányába fordult. Hirtelen elúszott a homály a tekintete elől.

– Kenden...

– Kicsit beverted a fejed.

Vo fölkönyökölt.

– Jól hallottam, Volfinak szólítottál?

Lefordult a nyekergő vaságyról.

– Utoljára anyám szólított így, és nem szerettem.

Vo a tenyerébe temette az arcát. Mutatóujját végighúzta a forradáson.

Kenden mosolygott.

– Én úgy tudtam, hogy egy kocsmai verekedés nyoma van az arcodon.

Vo ránézett.

– Beszéltem álomban?

– Semmi baja. Néhány zúzódáson kívül. A biztonsági öv nyomai. Legalább azok jól működnek a Bogarakban.

Kenden odébb lépett, és Vo észrevette a női alakot.

Vo megmozgatta a vállait, és valóban fájdalmat érzett a biztonsági öv pántjai mentén.

– Néhány napig vörös lesz, de nem komoly.

Eltolta magát az ágytól. Kicsit émelygett. Kenden megragadta a karját.

– Jól vagy?

Vo a halántékát dörzsölte szabad kezével.

– Igen, azt hiszem.

– Akkor rendben, csak hogy biztos legyek benne, nem fogod nagyon megütni magad.

Vo abbahagyta a halántéka masszírozását. Kendenre nézett és egy nagy kérdőjel ült a tekintetében.

– Miről hadoválsz?

– Mert amit mutatni fogok, attól seggre fogsz ülni.

Vo nem győzte forgatni a fejét. Szinte robotként lépkedett, az agya teljesen mással volt elfoglalva. Fogalma sem volt, melyik érzésnek engedjen utat, melyik a hamis, és melyik az igaz. Van-e ok a félelemre? Vagy a megkönnyebbülésre vagy készülni, amitől igazán tartott a keserves halálra

Sötétruhás alakok mögött haladtak. Legalább az adott egy kis biztonságérzetet neki, hogy maga mögött hallotta Kenden szuszogását.

Kisebb és tágasabb termek váltották egymást, ezeket keskeny folyosók kötötték össze.

Vo a nő mögött haladt. A járatokban nem volt világítás, de a nő szinte fehér, szőke haja lángra lobbantott a sötétségből egy szeletet. Az alakok legtöbbször még rajta volt a vízhatlan kabát csuklyája, ezért láthatatlanná váltak a sötétségben a szűk járatok falai között.

Mint egy szétterpesztett tenyér lenyomata: egy-egy teremről többfelé is lehetett menni. Vonak fogalma sem volt arról, hogy mikor melyiket és miért éppen azt választják.

Aztán meg volt, hogy páran elváltak a csoporttól, néhányan más sikátorok felé indultak, és Vo lelassított, hogy most merre, de Kenden megfogta a vállát, és azt súgta oda, hogy menjen a nő után.

Míg masíroztak egyik terembe be, a másikkól ki, fényből a sötétségbe, Vo arra a következtetésre jutott magában, hogy ez egy barlangrendszer. Zegzugos folyosóival olyan, mint egy útvesztő. Aki kiigazodik benne, annak kiváló rejtekhely. De hát kik ezek az alakok, akik itt bujkálnak, és miért és hogyan tud lélegezni egyáltalán, és ébren van vagy álmodik...?

A következő sikátorban megbotlott.

– Nézz a lábad elé! – mondta Kenden.

– Minden rendben? – fordult hátra a nő menet közben.

Vo ösztönösen lenézett. Egy fagyott tó jegéhez hasonló kitüremkedést vett észre. Két lépéssel később akkorát dobant a szíve, hogy nyelni kellett, nehogy kiszaladjon a száján. Arra gondolt, hogy az egy hatalmas gyémánt lehetett.

Kenden bólintott a nő felé Vo mögül kilesve.

– Rendben.

Vo egy rövidebb sikátor végén fényt pillantott meg. Egy következő terem bejáratát. Már alig várta, hogy megérkezzenek, akárhová is tartottak, annyira kikíváncozott belőle a kérdés.

A csapat megállt a teremben.

– Idefelé láttam néhány csillogó dolgot, azok...

A csapatból mindössze két csuklyás maradt velük, de azok is hátat fordítottak és elindultak visszafelé a nő intésére.

– Gyémántok – vetette oda a szőke és karcsú nő, mert közben levetette hosszú kabátját és a terem egyik székére dobta.

– Van itt belőlük elég.

Vo füttyentett.

Kenden figyelmét, a többi teremhez viszonyítva közepesnek ítélt helyiségben, a falak közelében felsorakoztatott gépek kötötték le és egy háttal álló, alacsony, szintén narancsszínű fegyenc overállt viselő férfi.

A nő odament hozzá és mondott valamit neki.

A férfi bólintott, azzal feléjük fordult. Úgy tűnt, méregeti őket, majd széles vigyor terült el az arcán.

– Én Joen vagyok – mondta a nő. – Odafönt 1134-es rab. Mellettem Jim. Odafönt 4251-es. A földön Rettegett Jim, aki ki-be sétál a NASA, az FBI és a többi szigorúan őrzött francos komputerrendszerben.

– Üdv! – intett Rettegett Jim.

– Gondolom, sok kérdésük van – folytatta Joen.

Vo a magasba emelte a kezét, de Kenden odalépett hozzá, megragadta és a teste mellé húzta Vo karját.

– No, de...

– Gondolom, kedves Vo barátunkat kielégítette az iménti válaszom. Igen, sok a gyémánt idelent. Megvehetné egész Las Vegast is akár – mondta Joen.

Vo szeme fényesebben csillogott, mint a legtisztább gyémánt.

– Akár! – hangsúlyozta Joen. – Las Vegast ugyebár, ami tőlünk elég távol, a Föld nevű bolygón található. Így Kenden barátunk kimondatlan kérdésére fogok válaszolni. Csak röviden, mert szorít az idő.

Kenden karba tette a kezét fejét oldalra billentve jelezte, hogy figyel.

– A QWE 011-en bizonyos Munro látogatása óta folyik a gyémántbányászat. Az oxigén? Ezeket a tárnákat az ide száműzött gyilkosok, rablók, készítették, akiket elsők között száműztek a bolygóra. Mondván értük nem kár, ha bármi történik. Az idők folyamán azonban kiderült, hogy a QWE 011 nem is olyan barátságatlan, mint amilyennek elsőre gondolnánk. Ez talán az első számú titok. Már csak azért is, mert a szökések a telepről megsokszorozódnának, ha ez kitudódna. A levegő belélegezhető, persze nem a végtelenségig. Idelent egy tisztítórendszer működik, amit Rettegett Jim barátunk tart karban. És nem utolsósorban van gravitáció.

Joen Vora pillantott, aki mintha az ujjain számolt volna.

– Összefoglalva, kedves Vo, egy kis szerencsével nem sokára gazdag lehet odaát a Földön.

Vo és Kenden egyszerre kapta fel a fejét.

– El lehet hagyni a bolygót?

Huszonöt percre állították a led kijelzőjű karóráikat, és abban a pillanatban, hogy kiléptek a szabadba, mindahányan elindították a visszaszámlálást.

Kenden, de Vo fejében is Rettegett Jim utolsó szavai keringtek, miközben megkapták a vízhatlan, csuklyás overáljaikat.

„Nem mindenki fogja túlélni. Huszonöt perc visszafelé, és vagy a grafitpor vagy a metáneső végez az emberrel.”

Ötvenketten feküdtek a szénsziklák között. Sorban, hosszan, egymás mellett a domb lankás oldalán. A másik oldalon grafitvihar tombolt, a látási viszonyok szinte egyenlőek voltak a nullával. Por vágott az arcukba. A süvítő szél beférkőzött a ruhájuk alá.

Kenden órája szerint már tíz perce várakoztak.

Megreccsent a fülhallgatója. Megreccsent mindenkié, mert mintha megmozdult volna a domb ezen oldala.

– Nyugalom, egy kicsit késik.

Kenden Joenre nézett. A maszk alatt alig lehetett érteni, mit mond.

– Miért? Miért marad Jim?

– Jim vár.

– Mire vár? A legközelebbi élelmiszerkomp negyedév múlva érkezik.

A szél üvöltött. A nőnek túl kellett kiabálnia. Szabaddá tette az arcát, hogy a férfi le tudja olvasni a szájáról amit, mond.

– Nem mire, hanem kire?

Joen föl húzta a szeme aljába a maszkot és visszahasalt.

Kenden egy pillanatra eltűnődött.

A fülhallgató ismét megreccsent, és Rettegett Jim hangja szólalt meg.

– Indulás! Most!

Kenden az órájára nézett.

Öt perc negyvenhét másodpercet mutatott.

Kidugta a fejét a domb mögül.

A komp a talaj fölött lebegett nem sokkal. A turbinái által felkavart por forgott a levegőben, mint egy-egy tölcser. Néhányan már kitörtek. Elindultak futva.

A komp aljából kivágódott a zsilipajtó. Fegyveresek jelentek meg elsőként.

Joen felugrott Kenden balján. A férfi a mindent túlharsogó szélvihar és a komp morgása ellenére is hallotta, hogy üvölt.

Két lépést sem sikerült megtennie. A komp felől tüzet nyitottak az örök. Joen hatalmas lyukkal a mellkasán repült vissza mellé, majd csúszni kezdett a hátán lefelé.

Kenden feltolta magát és utána nézett.

Vo a nő mellett hasalt. Kenden látta, hogy kiugrik egy szikla mögül. Utána kapott, de már alig érte el ujjhegyeivel az overallja alját. Vo rohant. Kenden üvöltött:

– Neee, Vooo, neeeee!

– Maga volt. Maga adta nekem a dobozt. Hogy emlékezzek. Hogy...
Munro elfordította a tekintetét.

– De hát ez lehetetlen. Meghaltak. Mind meghaltak...

– Kivéve engem Munro ezredes. Én feljutottam a hajóra, és soha többé nem kerestek.

– Ez lehetetlen. Maga egy kísértet...

Vo nézte Munro arcát. Szürke volt. Az oldalára dőlt. A mellkasát markolászta és hüppögött:

– Én ezt nem akartam! Halottak... Mind meghaltak!

2077: Vo karácsonya

Odakint az ablak mögött a homályos éjszaka terpeszkedett. Hópelyhek szállingóztak, és a párkányra telepedtek.